

**LBRIS**

We know  
books

JENNIFER L.  
ARMENTROUT

RĂZBOIUL  
CELOR  
DOUĂ  
REGINE

Traducere din limba engleză  
ALEXANDRU MANIU

**LITERA**  
București

## CAPITOLUL 1

*Casteel*

Sunetul ascuțit al ghearelor târșăite se apropia pe măsură ce flacăra slabă din vârful singurei lumânări începu să pâlpâie, după care se stinse, iar celula fu cufundată în beznă.

O adunătură densă de umbre apăru sub arcada deschisă – o arătare diformă ce stătea în patru labe. Se opri, adulmecând zgomotos ca un guzgan nenorocit, simțind sânge.

Sângele meu.

Fâșiile netede din piatră de umbre începură să-mi strângă și mai tare gâtul și gleznela pe când îmi schimbam poziția, pregătindu-mă să mă apăr. Nenorocita de piatră nu putea fi distrusă, însă era utilă.

Creatura scoase un geamăt profund.

– Blestematule!

Creatura se năpusti de sub arcadă, gonind spre mine, iar geamătul său sfâșietor deveni un țipăt ascuțit și pătrunzător.

Am așteptat până când duhoarea putreziciunii emanată de creatură îmi ajunse în nări, după care mi-am lipit spatele de zid, ridicându-mi picioarele. Lanțul cătușelor de la glezne era lung de numai două palme, iar cătușele erau fixe, însă era suficient. Mi-am proptit tălpile goale în umerii creaturii și am reușit să-i

deslușesc trăsăturile îngrozitoare, în timp ce duhoarea gurii sale mă lovea drept în față.

Mamă, Temutul nu era deloc proaspăt.

Petice de carne gri îi acopereau craniul fără păr, iar jumătate din nas îi lipsea. Osul unuia din pomeți îi era cu totul expus, iar ochii îi licăreau asemenea tăciunilor. Avea buzele zdrențuite și mutilate...

Temutul își răsuci capul și își înfipse colții în gamba mea. Dinții trecură prin materialul pantalonilor, adâncindu-se în carne și în mușchi. Aerul ieși sâsăit printre dinții mei încleștați, în timp ce piciorul îmi era cuprins de o durere fierbinte, ce urca, răspândindu-se asemenea focului.

„Merită.“

Merita să îndur un asemenea chin.

Mi-aș fi petrecut o eternitate lăsându-mă mușcat dacă asta însemna că *ea* se afla în siguranță. Că nu *ea* era cea către trebuia să zacă în celulă. Că nu era *ea* cea care suferea.

M-am descotorosit de colții Temutului și am tras lanțul scurt peste gâtul creaturii, încrucișându-mi picioarele. M-am răsucit din talie și am înfășurat lanțul din os în jurul gâtului Temutului, amuțindu-i țipetele. Zgarda din jurul gâtului meu începu să mă strângă și mai tare în timp ce mă răsuceam, lăsându-mă fără aer, în vreme ce lanțul se afunda în grumazul Temutului. Brațele începură să i se zbată pe podea, iar eu mi-am smucit picioarele în direcția opusă, frângând coloana vertebrală a creaturii. Spasmele ei se transformară în convulsii pe măsură ce o apropiam de mâinile mele. Lanțul care-mi lega încheieturile, prins de zgarda din jurul gâtului, era și mai scurt – însă era de ajuns.

Am apucat fălcile reci și umede ale Temutului și i-am tras capul în jos, cu putere, izbindu-l de podeaua de piatră, chiar lângă genunchii mei. Carnea cedă, improșcându-mi stomacul și pieptul cu sânge putrezit. Craniul crăpă cu un trosnet umed. Temutul se lăsa moale. Știam că nu avea să rămână așa, dar măcar câștigasem timp.

Plămânii îmi ardeau, iar eu am desfășurat lanțul din jurul gâtului creaturii și am împins-o departe de mine. Ateriză lângă

arcadă, într-o încălceală dezlănătă de membre, în vreme ce îmi lăsam mușchii să se relaxeze. Legătura din jurul gâtului meu slăbi cu greu, permițând până la urmă aerului să pătrundă în plămânii care-mi ardeau de durere.

Priveam trupul Temutului. Oricând altcândva l-aș fi proiectat până pe coridor, ca de obicei, dar puterea îmi slăbise.

Pierdusem prea mult sânge.

Deja.

Semn rău.

Respirând cu greutate, am privit în jos. Chiar sub fâșiile de piatră de umbre, tăieturi superficiale se întindeau pe interiorul brațelor, depășindu-mi coatele și răspândindu-se peste vene. Le-am numărat. Din nou. Ca să fiu sigur.

Treisprezece.

Trecuseră treisprezece zile din clipa în care slujnicele roiseră prin celulă, îmbrăcate în negru și tăcute asemenea unor morminite. Veneau o dată pe zi ca să-mi taie carnea, luându-mi sânge, de parcă aș fi fost un butoi nenorocit cu vin de viță nobilă.

Gura mi se schimonosi într-un zâmbet reținut și sălbatic. Reușisem să elimin trei dintre ele la început. Le sfâșiasem gâtul când se apropiaseră prea tare de mine, motiv pentru care după aceea îmi fusese scurtat lanțul dintre încheieturile mâinilor. Însă doar una dintre ele rămăsese moartă. Găturile sfâșiate ale celorlalte două se lipiseră la loc de la sine în câteva minute – lucru impresionant și în același timp enervant de privit.

Învățasem totuși ceva valoros cu acea ocazie.

Nu toate slujnicele Reginei de Sânge erau Revenanți.

Încă nu știam cum aș fi putut folosi informația, dar bănuiam că se foloseau de sângele meu pentru a crea Revenanți noi-nouți. Sau îl foloseau drept desert destinat celor norocoși.

Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de zid, și am încercat să nu trag prea adânc aer în piept. Dacă duhoarea Temutului doborât nu avea să mă sufocă, piatra de umbre ce era înfășurată în jurul gâtului meu urma s-o facă.

Am închis ochii. Trecuseră mai multe zile până când slujnicele își făcuseră apariția. Oare câte? Nu știam cu siguranță. Două zile? O săptămână? Sau...

M-am oprit. „Termină cu porcăriile, nu mai gândi așa“, mi-am spus.

Nu puteam continua în felul acela. Nu aveam s-o fac. Așa făcusem și ultima oară, când încercasem să calculez trecerea zilelor și a săptămânilor, până când ajunsesem într-un punct în care timpul pur și simplu se oprise. Orele se transformaseră în zile. Săptămânile deveniseră ani. Iar mintea îmi putrezise precum sângele ce se scurgea din capul zdrobit al Temutului.

Dar lucrurile stăteau altfel în prezent.

Celula era mai mare, iar intrarea nu era închisă. Nici nu era nevoie de așa ceva, dată fiind prezența pietrei de umbre și a lanțurilor. Lanțurile erau făcute dintr-o combinație de fier și os de zeitate, legate de un cârlig din zid și de un sistem de scripeți care permitea ca acestea să fie alungite sau scurtate. Puteam să mă ridic în picioare și să mă mișc un pic, dar cam atât. Celula nu avea ferestre, la fel ca aceea de dinainte, iar aerul rece și reavăn, împreună cu mirosul de mușchi îmi spuneau că mă întemnițaseră din nou undeva în subteran. Temuții care bântuiau liberi reprezentau, de asemenea, un detaliu nou.

Am mijit ochii. Nenorocitul de lângă arcadă trebuia să fi fost al șaselea sau al șaptelea care găsisese celula, atras de mirosul sângelui. Apariția lor mă făcea să cred că la suprafață se confruntau cu o infestare cu Temuți.

Auzisem și înainte despre atacuri ale Temuților în interiorul Meterezelor ce înconjurau Carsodonia. Atacuri pe care Coroana de Sânge le pune pe seama Atlantiei și a zeilor mânioși. Eu bănuisem întotdeauna că se datorau unui Ascendent care se lăcomise și lăsase muritorii din care se hrănise să se transforme. Acum, începeam să cred că Temuții erau ținuti aici, jos. Oriunde s-ar fi aflat acest *aici*. Și, dacă era așa, iar ei puteau să iasă și să ajungă la suprafață, însemna că puteam s-o fac și eu.

Doar de așa fi putut să-mi slăbesc afurisitele de lanțuri. Petrecusem foarte multă vreme trăgând de cârlig. În toate acele încercări, poate că se urnise cu vreun centimetru – poate.

Dar asta nu era singurul lucru diferit. În afară de Temuți, nu văzusem decât slujnice. Nu știam ce să cred despre asta. M-am gândit că avea să fie ca data trecută. Vizite prea dese din partea Coroanei de Sânge și a trepădușilor săi, vizite în care m-ar fi tachinat și m-ar fi torturat, s-ar fi hrănit din mine și ar fi făcut tot ce și-ar fi dorit.

Desigur, ultima oară când fusesem încarcerat, lucrurile nu începuseră așa. Regina de Sânge încercase să-mi deschidă ochii, să mă convingă să trec de partea ei. Să mă întoarcă împotriva familiei și a regatului meu. Atunci când planul ei nu funcționase, începuse cu adevărat distracția.

Oare asta pățise și Malik? Oare refuzase să le facă jocul, așa că reușiseră să-l facă să cedeze, așa cum aproape că reușiseră cu mine? Am înghițit în sec. Nu știam. Nu-l văzusem pe fratele meu, dar mai mult ca sigur îi făcuseră ceva. Îl țineau prizonier de mult mai mult timp, iar eu știam ce erau în stare să-i facă. Știam ce înseamnă să te simți disperat și neajutorat. Senzația dată de perceperea situației și de a simți faptul că ești lipsit de control. Să nu mai ai simțul propriei persoane. Chiar dacă nici măcar nu îl atinseseră până atunci, faptul că ar fi fost ținut așa, captiv și în mare parte izolat, nu avea cum să nu lase urme asupra minții sale, după o vreme. Și o vreme putea să însemne o durată mult mai scurtă decât ar putea crede cineva că înseamnă. Pentru că te făcea să-ți închipui lucruri. Să crezi lucruri.

Mi-am tras mai aproape piciorul rănit, cât de mult am putut, și mi-am privit mâinile care îmi zăceau în poală. În beznă, aproape că nu mai puteam vedea licărul însemnului ce se întindea peste palma mea stângă.

„Poppy.“

Mi-am închis degetele peste însemn, încleștându-mi mâna, de parcă așa fi putut să-mi aduc aminte altceva în afară de țipetele ei. Să-mi șterg din memorie fața ei frumoasă, contorsionată de durere. Nu doream să văd așa ceva. Voiam să îmi aduc aminte

de ea așa cum fusese pe corabie, cu fața îmbujorată și cu acei ochi verzi năucitori, cu licărul lor argintiu și subtil din spatele pupilelor, înflăcărați și plini de dorință. Îmi doream amintiri cu obraji ei rozalii când își dorea ceva cu tărie sau când se enerva. Enervare care apărea de obicei în timp ce delibera în tăcere – sau foarte zgomotos – dacă ar fi fost considerat deplasat faptul că voia să mă înjunghie. Îmi doream să-i văd buzele pline despărțindu-se, pielea ei strălucind pe când îmi atingea carnea și mă vindeca în feluri pe care ea nu le-ar fi cunoscut sau înțeles vreodată. Ochii mi se închiseră din nou. La naiba! Tot ce puteam să văd era cum sângele i se scurgea din urechi și din nas în timp ce corpul ei se zvârcolea la mine în brațe.

O, zei, aveam să o fac bucăți pe cățeaua aceea de regină odată ce mă eliberam.

Și aveam să o fac.

Într-un fel sau altul, aveam să mă eliberez și să mă asigur că avea să simtă toate caznele la care o supusese pe Poppy *vreodată*. Înzecit.

Ochii mi s-au deschis brusc atunci când am auzit sunetul slab al unor pași. Mușchii gâtului mi s-au tensionat în timp ce mi-am întins lent piciorul. Ceva era în neregulă. Se scurseseră doar câteva ore de când slujnicele trecuseră prin ritualul lor de sângerare. Sau poate că deja începusem să pierd noțiunea timpului.

Neliniștea mi se ridică în piept în timp ce mă concentram la sunetul pașilor. Veneau mai multe persoane, iar un set de pași răsună mai apăsător. Cizmă. Mi-am încheștat maxilarul în vreme ce îmi ridicam privirea spre intrarea celei.

Mai întâi, pătrunse în încăperea o slujnică, aproape una cu întunericul. Nu spuse nimic în timp ce fustele ei alunecară pe lângă Temutul căzut. Cu o lovitură de oțel peste cremene, o flacăra înflori pe fitilul lumânării de pe perete, în locul celei care se consumase. Alte patru slujnice intrară în timp ce prima aprinse alte lumânări, trăsăturile femeilor fiind ascunse de vopselurile negre de pe chipul lor.

Mă întrebam același lucru, ca de fiecare dată când le vedeam. Care naiba era faza cu machiajul?

Le întrebam de multe ori. Niciodată nu promisem răspuns.

Se aliniază de o parte și de alta a arcadei, iar prima li se alătură. Știam acum cine urma să apară. Mi-am fixat privirea asupra intrării. Mirosul parfumului de trandafiri și vanilie ajunse la mine. O furie fierbinte și nesfârșită mi se revărsă în coșul pieptului.

După care intră ea, o apariție total opusă slujnicelor ei.

Albă. Ticăloasa purta o rochie mulată pe corp, care-i puneă în evidență formele. Rochia era de un alb imaculat, aproape transparent. Am strâmbat din buze, dezgustat. În afară de părul roșcat-marونی care-i ajungea până în dreptul taliei înguste strânse într-o curea, nu semăna deloc cu Poppy.

Cel puțin, asta îmi spuneam.

Nu era urmă de asemănare în trăsăturile ei – în forma ochilor, în linia dreaptă a nasului ei, cu un cercel de rubin într-una din nări, sau în gura expresivă cu buze pline.

Nu conta absolut deloc.

Poppy nu era *deloc* așa.

Regina de Sânge. Ileana. *Isbeth*. O cățea ce în curând avea să fie moartă.

Se apropie, și încă nu puteam pricepe cum de nu conștientizasem că era una dintre Ascendenți. Ochii îi erau întunecați și fără fund, dar nu erau la fel de opaci ca ai unui vampir. Atingerea ei... drăcie, se îmbinase cu ale altora odată cu trecerea anilor. Și, chiar dacă fusese rece, atingerea nu-i fusese înghețată și secată de sânge. Cu toate acestea, de ce ar fi trebuit ca eu – sau oricine altcineva – să iau în calcul posibilitatea ca ea să fi fost altceva decât susținea că era?

Oricine altcineva în afară de părinții mei.

Ei mai mult ca sigur știuseră adevărul despre Regina de Sânge – despre cine era cu adevărat. Și nu ne spuseseră. Nu ne avertizaseră.

Eram cuprins și ros de o mânie înțepătoare și arzătoare. Poate că nu s-ar fi schimbat cu nimic cele întâmplate dacă am fi știut cine era cu adevărat, dar ar fi afectat fiecare aspect al felului în care am fi ales să o înfruntăm. Zei, am fi fost mai bine pregătiți dacă am fi știut că nebunia cu totul specială a Reginei de Sânge

era motivată de o dorință de răzbunare veche de secole. Ne-ar fi făcut să ne gândim mai bine. Ne-am fi dat seama că era cu adevărat capabilă de orice.

Dar nu se mai putea face nimic acum, nu când mă legasem cu lanțuri de un zid, iar Poppy era undeva în lume, trebuind să se confrunte cu faptul că acea femeie era mama ei.

„Îl are pe Kieran alături“, mi-am reamintit. „Nu e complet singură.“

Falsa regină nu era nici ea singură. Un mascul înalt intră după ea, semănând cu o lumânare aprinsă. Era un ticălos aurit, de la păr la machiajul arcuit de pe față. Ochii îi erau de un albastru atât de pal, încât păreau să fie aproape lipsiți de culoare. Semănau cu ochii unora dintre slujnice. Un alt Revenant, mai mult ca sigur. Însă una dintre slujnice, cea al cărei gât se refăcuse după ce îl sfâșiasem, avusese ochi caprui. Nu toți Revenanții aveau irisurile deschise la culoare.

Rămase lângă intrare, iar armele nu îi erau ascunse, ca ale slujnicelor. Am văzut un pumnal negru ținut într-o teacă peste pieptul său și două săbii prinse pe spate, mânerurile lor curbate fiind vizibile deasupra șoldurilor sale. „Ducă-se dracului!“ Mi-am mutat privirea spre Regina de Sânge.

Lumina lumânărilor licărea pe vârfurile de diamant ale coroanei de rubine, pe când Isbeth privi corpul Temutului.

– Habar n-am dacă știi asta sau nu, am spus eu relaxat, dar ai o problemă cu dăunătorii.

Ridică dintr-o sprânceană întunecată și pocni de două ori din degetele ei cu unghii vopsite în roșu. Două slujnice se urniră la unison, ridicând de pe jos rămășițele Temutului. Scoaseră creatura din încăperea în timp ce privirea lui Isbeth se concentra asupra mea.

– Arăți mizerabil.

– Da, însă eu mă pot curăța. Tu? Am zămbit, observând cum pielea din jurul gurii ei se strânge. N-ai cum să speli duhoarea sau s-o faci să dispară. *Mizeria* se află în interiorul tău.

Râsetul lui Isbeth răsună precum clinchetul sticlei, zgâriindu-mi fiecare nerv.

– Vai, dragul meu Casteel, uitasem cât de șarmant poți fi. Nu e de mirare că fiica mea s-a îndrăgostit de tine într-un asemenea hal.

– Nu-i spune așa, am mârâit.

Își ridică ambele sprâncene în vreme ce se juca cu un inel de pe arătătorul ei. Era un inel de aur cu diamant roz. Aurul era lustruit, strălucind chiar și în lumina slabă – licărind așa cum doar aurul atlantian o putea face.

– Te rog să nu-mi spui că te îndoiești de faptul că eu aș fi mama ei. Știu că nu sunt simbolul onestității, dar în privința ei am spus doar adevărul.

– Mă doare undeva că ai purtat-o nouă luni în pânțe sau că ai născut-o de una singură. Mi-am încheștat pumnii. Nu însemni nimic pentru ea.

Isbeth deveni dintr-odată ciudat de tăcută, rămânând nemișcată. Trecură secunde, după care spuse:

– I-am fost mamă. Ea nu are cum să-și aducă aminte, pentru că era doar un bebeluș atunci, perfectă și minunată. M-am culcat și m-am trezit cu ea alături în fiecare zi, până când am știut că nu mai puteam să-mi asum un asemenea risc. Marginile rochiei sale trecură prin balta formată de sângele Temutului în timp ce ea făcu un pas în față. Și i-am fost mamă când credea că îi eram doar regină, oblojindu-i rănilor atunci când a fost rănită atât de grav. Aș fi dat orice să fi putut împiedica în vreun fel ce i s-a întâmplat. Vocea i se subție, și aproape că o credeam. Aș fi dat orice să nu sufere nici măcar pentru o secundă. Să nu trebuiască să-și aducă aminte de coșmarul acela de fiecare dată când își privește corpul.

– Atunci când se privește, nu vede nimic altceva în afară de frumusețe și curaj, am izbucnit eu.

– Chiar crezi asta? întrebă ea, ridicându-și bărbia.

– Știu asta.

– Atunci când era copil, plângea adeseori când se privea în oglindă, spuse ea, iar eu am simțit cum mi se oprește respirația. Adeseori m-a implorat să o vindec.

– Nu are nevoie de vindecare.

Fierbeam de mânie, urând – absolut *detestând* – faptul că Poppy se simțise așa, chiar și pe când era copil.

Isbeth tăcu pentru o clipă.

– Chiar și așa, aș fi dat orice dacă aș fi putut să previn ceea ce i s-a întâmplat.

– Și crezi că n-ai avut nimic de-a face cu asta? am contrat-o eu.

– Nu eu am fost cea care a părăsit siguranța capitalei și a castelului Wayfair. Nu eu am dus-o departe. Maxilarul i se încleștă și îi ieși în afară într-un fel care-mi era prea cunoscut. Dacă nu m-ar fi trădat Coralena – așa cum a trădat-o și pe *ea* –, Penellaphe n-ar fi suferit niciodată o asemenea durere.

Eram deopotrivă siderat și dezgustat.

– Cu toate acestea, ai trădat-o, trimițând-o în Masadonia, nu? Ducelui Teerman, care...

– Încetează!

Deveni din nou bătoasă.

Nu-și dorea să audă toate astea? Ce păcat!

– Teerman a chinuit-o aproape zilnic. I-a lăsat și pe alții să o facă. Devenise o distracție pentru el.

Isbeth se înfioră.

Chiar se înfioră.

Mi-am tras buzele peste colți.

– Tu ești vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Nu ai dreptul să dai vina pe altcineva ca să îți ușurezi conștiința. De fiecare dată când a atins-o, a rănit-o. Și numai tu ești responsabilă pentru asta.

Ea trase adânc aer în piept și se îndreptă.

– N-am știut. Dacă aș fi știut, i-aș fi spintecat burta și l-aș fi forțat să-și mănânce propriile măruntaie până când s-ar fi sufocat cu ele.

De așa ceva nu mă îndoiam.

Pentru că o mai văzusem făcând asta unui muritor.

Buzele ei strânse tremurau în timp ce mă privea.

– Tu ai fost cel care l-a ucis?

Am fost cuprins de o satisfacție sălbatică.

– Da, eu am fost acela.

– L-ai făcut să sufere înainte?

– Tu ce crezi?

– Ai făcut-o. Se întoarse, îndreptându-se spre perete, iar cele două slujnice își reluară locul în dreptul ușii. Foarte bine.

Am râs sec.

– Aș face la fel și în cazul tău.

Îmi zâmbi scurt, peste umăr.

– Întotdeauna m-a impresionat rezistența ta, Casteel. Îmi imaginez că e ceva moștenit de la mama ta.

În gură parcă mi se strânsese acid.

– Aici, tu ești experta.

– Dacă te interesează... începu ea, ridicând din umeri. Trecu o clipă înainte să continue: N-am urât-o pe mama ta la început. Era îndrăgostită de Malec, însă el mă iubea pe mine. Nu o invidiam. Îmi era milă de ea.

– Sunt sigur că s-ar bucura să audă asta.

– Mă îndoiesc, murmură ea, îndreptând o lumânare care se înclinase. Își trecu degetele prin flăcără, făcând-o să tremure frenetic. Acum însă, o urăsc.

Nu-mi păsa absolut deloc.

– Cu toată ființa mea o urăsc. Fumul răsări din flăcări pe care o atinsese, întunecându-se, devenind de un negru consistent ce păta piatra umedă.

Nu era deloc normal ce se întâmplase.

– Ce dracu' ești?

– Nimic mai mult decât un mit. O poveste moralizatoare care a fost odată spusă copiilor din Atlantia, pentru ca aceștia să nu fure ceea ce nu meritau, răspunse ea, privindu-mă peste umăr.

– Ești o *lamaea*?

Isbeth izbucni în râs.

– Drăguț răspuns, însă te credeam mai isteț de atât. Merse încet spre o altă lumânare, pe care o îndreptă. Poate că după standardele și credințele tale nu sunt o zeitate, dar sunt la fel de puternică. Așadar, cum de nu sunt o zeitate?

Ceva îmi ațâța amintirile – ceva ce eram sigur că tatăl lui Kieran îmi spusese cândva, pe când eram mici. Atunci când femeia vârcolac pe care Kieran o iubea era pe moarte, se rugase